

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/19/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5612206738
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 04. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Rapčanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2013:5612206738.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Rapčanovej a sudcov JUDr. Oľgy Belkovej a Mgr. Miroslava Šeptáka, v právnej veci navrhovateľa: I. H., nar. XX. XX. XXXX, bytom F. C., ul. R. č. XX, zastúpený splnomocneným zástupcom Advokátska kancelária JUDr. Marcel Mašan, s. r. o., so sídlom Veľký Slavkov, ul. Školská č. 257, IČO: 36 858 935, proti odporcovi: SLOVENSKÁ REPUBLIKA, Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Bratislava, Župné námestie č. 13, o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, o odvolaní odporcu proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 4C/99/2012-72 zo dňa 12. októbra 2012, takto

rozhodol:

rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým zaviazal odporcu zaplatiť navrhovateľovi sumu 2.736,32 eur v lehote do pätnástich dní odo dňa právoplatnosti rozsudku **p o t v r - d z u j e .**

Rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým zaviazal odporcu zaplatiť navrhovateľovi 9 %-tný úrok z omeškania ročne zo sumy 2.736,32 eur od 26. 11. 2011 do zaplataenia **z r u - š u j e** a vec mu v tomto rozsahu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

Výroky, ktorými súd konanie o zaplataenie 10.000 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne od 26. 11. 2011 do zaplataenia zastavil a vo zvyšnej časti návrh navrhovateľa zamietol, zostávajú **n e d o t k n u t é .**

O trovách konania **r o z h o d n e** prvostupňový súd.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom č. k. 4C/99/2012-72 zo dňa 12. 10. 2012 Okresný súd Liptovský Mikuláš odporcu zaviazal k povinnosti zaplatiť navrhovateľovi 2.736,32 eur v lehote do pätnástich dní odo dňa právoplatnosti rozsudku spolu s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 2.736,32 eur od 26. 11. 2011 do zaplataenia. Konanie o zaplataenie 10.000 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne od 26. 11. 2011 do zaplataenia zastavil. Vo zvyšnej časti súd žalobu zamietol. Zároveň rozhodol, že o trovách konania bude rozhodnuté samostatným uznesením do tridsiatich dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Rozhodnutie odôvodnil tým, že na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že „...Uznesením Okresného riaditeľstva PZ, Úrad justičnej a kriminálnej polície Liptovský Mikuláš zo dňa 23. 01. 2004, ČVS: OUJP-374/2003 bolo podľa ust. § 160 ods. 1, 2 Trestného poriadku začaté trestné stíhanie a súčasne podľa ust. § 163 ods. 1 Trestného poriadku bol navrhovateľ stíhaný ako obvinený pre trestný čin skrátania dane a poistného podľa ust. § 148 ods. 3 Trestného zákona; za trestný čin neodvedenia dane a poistného podľa ust. § 148a ods. 1 druhá alinea, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona, lebo na podklade zistených skutočností bol dostatočne odôvodnený záver, že ako konateľ spoločnosti BROMIX, s.r.o., so sídlom Roveň 204, Podtureň, ktorá spoločnosť je platcom DPH dňa 15.

01. 2002 si na Daňovom úrade Liptovský Mikuláš podaním daňového priznania k DPH za december r. 2001 neoprávnenne uplatnil nárok na vrátenie DPH v úmysle získať neoprávnený prospech v rozsahu 211.855,90 Sk a to tak, že do dane na vstupe započítal DPH z predošlých faktúr č. F/01/12/03 zo dňa 05. 12. 2001 na sumu 347.367,45 Sk spolu s DPH, z toho 23 % DPH vo výške 64.954,90 Sk za zhotovenie vecí na zákazku; č. F/01/12/04 zo dňa 11.12.2001 na sumu 785.601 Sk spolu s DPH, z čoho 23 % DPH vo výške 146.901 Sk za prenájom textilných strojov, obe fakturované spoločnosťou AREA Trading, s.r.o., Žilina, aj napriek tomu, že obe faktúry boli fiktívne a veci pre uvedenú spoločnosť neboli nikdy dodané a tiež neboli nikdy od uvedenej spoločnosti prenajaté žiadne textilné stroje. Zároveň obe uvedené faktúry zahrnul do výdavkovej časti účtovníctva firmy BROMIX, s.r.o., so sídlom Roveň 204, Podtureň, čím skrátil daň z príjmov právnickej osôb v rozsahu 266.500 Sk. Okresné riaditeľstvo PZ v Liptovskom Mikuláši, Úrad justičnej a kriminálnej polície PZ Liptovský Mikuláš uznesením zo dňa 25. 06. 2004, ČVS: OUJP-374/2003 podľa ust. § 23 ods. 3 Trestného poriadku, s poukazom na ust. § 20 ods. 1 Trestného poriadku spojil trestnú vec navrhovateľa s trestnou vecou obvinených - navrhovateľa a I. H., stíhaných uznesením policajného orgánu OO PZ Liptovský Mikuláš zo dňa 27. 10. 2003, ČVS: ORP-640/OPP-LM-03, ktorá bola neskôr vedená na odbore skráteného vyšetrovania OR PZ Liptovský Mikuláš pod ČVS: ORP-26/1-OSV-LM-2004, za trestný čin pytlíctva formou spolupáchateľstva podľa ust. § 9 ods. 2 k ust. § 181d ods. 1 Trestného zákona, ktorého sa dopustili tým, že dňa 13. 07. 2003 okolo 20.30 hod. v dolinke H. v N. S., okres Liptovský Mikuláš, po predchádzajúcej vzájomnej dohode, neoprávnenne zasiahli do práva poľovníctva tým, že bez povolenia ulovili doposiaľ nezistenou strelnou zbraňou 1ks srnčej alebo jelenej zvery, ktorú následne spoločne naložili do motorového vozidla zn. Land Rover Discovery 2,5 TDi, modrej farby, ev.č. LM-778AP, ktorého majiteľom je I. H. a túto zver odviezli na neznáme miesto, čím spôsobili Slovenskému poľovníckemu zväzu, Poľovníckemu združeniu Ďumbier Liptovský Ján škodu vo výške najmenej 7.000 Sk s tým, že spoločné konanie sa bude viesť pod ČVS: OUJP-374/2003. Okresný súd Liptovský Mikuláš rozsudkom č. k. 1T/12/2006 zo dňa 03. 11. 2009, ktorý voči navrhovateľovi, čo sa týka skutku 2 nadobudol právoplatnosť 03. 11. 2009, v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 3To/38/2010, ktorý čo do skutku 1 nadobudol právoplatnosť 24. 02. 2011, navrhovateľa oslobodil spod obžaloby pre trestný čin skrátenia dane a poistného podľa ust. § 148 ods. 3 Trestného zákona účinného do 01. 01. 2006 a trestný čin neodvedenia dane a poistného podľa ust. § 148a ods. 1 druhá alinea, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona účinného od 01. 01. 2006, lebo nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný a zároveň navrhovateľa oslobodil zo spolupáchateľstva trestného činu pytlíctva podľa ust. § 9 ods. 2 k ust. § 181d ods. 1 Trestného zákona účinného do 01. 01. 2006, lebo prokurátor na hlavnom pojednávaní ustúpil od obžaloby podľa ust. § 239 ods. 2 Trestného poriadku. Listom zo dňa 25. 11. 2011 požiadal navrhovateľ odporcu o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, podľa zák. č. 514/2003 Z. z.. Odporca listom zo dňa 08. 06. 2012 navrhovateľovi oznámil, že nie je orgánom príslušným konať za Slovenskú republiku. Navrhovateľ sa domáhal predbežného prerokovania nároku na náhradu škody aj na Ministerstve vnútra SR. Listom zo dňa 02. 03. 2012 mu bolo oznámené, že žiadosť bola postúpená na Ministerstvo spravodlivosti SR za účelom jej vybavenia.

Podľa ust. § 27 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona a za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona, sa spravuje doterajšími predpismi.

Týmto zákonom bol zák. č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu. Podľa ust. § 9 ods. 1 zák. č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe alebo treste je potrebné vopred prerokovať s ústredným orgánom. Ak ide o rozhodnutie vydané v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní, ako aj v konaní pred štátnym notárstvom alebo miestnym ľudovým súdom, je ústredným orgánom Ministerstvo spravodlivosti tej republiky, na území ktorej má sídlo orgán, ktorý rozhodol v prvom stupni. Ak však ide o rozhodnutie vydané v trestnom konaní proti osobám podliehajúcim vojenskej súdnej právomoci, je týmto orgánom ústredný orgán, ktorý vykonáva správu vojenských súdov. V ostatných prípadoch je týmto orgánom, a) ak ide o vec patriacu do pôsobnosti Československej socialistickej republiky, federálny ústredný orgán, do pôsobnosti ktorého patrí odvetvie štátnej správy, v ktorom bolo nezákonné rozhodnutie vydané, b) ak ide o vec patriacu do pôsobnosti Českej alebo Slovenskej socialistickej republiky, ústredný orgán republiky, do pôsobnosti ktorého patrí odvetvie štátnej správy, v ktorom bolo nezákonné rozhodnutie vydané, a ak niet takéhoto ústredného orgánu, Ministerstvo spravodlivosti; to platí aj v prípade, keď nezákonné rozhodnutie vydal orgán spoločenskej organizácie (§ 1 ods. 1).

Podľa ust. § 10 zák. č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu ak ústredný orgán neuspokojí nárok poškodeného do šiestich mesiacov odo dňa podania žiadosti, môže sa poškodený domáhať priznania nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

Podanou žalobou sa navrhovateľ domáhal, aby súd zviazal odporcu zaplatiť mu náhradu škody v zmysle zák. č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom a ďalej sa domáhal náhrady nemajetkovej ujmy, ktorá mu bola spôsobená neoprávneným zásahom do jeho osobnosti, podľa ust. § 13 Občianskeho zákonníka, v ktorej časti zobral navrhovateľ v priebehu súdneho konania žalobu späť a v ktorej časti súd, za súhlasu odporcu, konanie, podľa ust. § 96 ods. 1 O. s. p., zastavil. Pasívne legitimovaným je odporca, nakoľko sa navrhovateľ domáhal zodpovednosti za škodu, ktorá mu bola spôsobená rozhodnutím a to uznesením o vznesení obvinenia, ktoré bolo vydané pred nadobudnutím účinnosti zák. č. 514/2003 Z. z., t.j. 01. 07. 2004 a obvinenie voči navrhovateľovi bolo vznesené uzneseniami vyšetrovateľa PZ SR dňa 23. 01. 2004, resp. 27. 10. 2003. Prípady, ktoré nastali pred účinnosťou zák. č. 514/2003 Z. z. treba posudzovať podľa zák. č. 58/1969 Zb. (z rozsudku Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 1Cdo/16/2005). Ten, proti ktorému bolo trestné stíhanie zastavené alebo ten, ktorý bol oslobodený spod obžaloby má podľa ust. § 1 až § 5 zák. č. 58/1969 Zb. zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia (rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR 1C/26/90). Pri posudzovaní nároku na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, zastavenie trestného stíhania, ak k takémuto rozhodnutiu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvinením, má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť. Právoplatnosťou rozhodnutia o zastavení trestného stíhania sa trestné konanie končí a zanikajú účinky rozhodnutia o začatí trestného stíhania, vznesení obvinenia. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania (z odôvodnenia uznesenia Najvyššieho súdu SR č. 4 M Cdo/15/2009). V súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami súd žalobe v časti uvedenej vo výrokovvej časti tohto rozsudku, v ktorej mal za preukázanú dôvodnosť, vyhovel. Z vykonaného dokazovania mal súd za nesporne preukázané, že uznesením vyšetrovateľa PZ OR PZ Liptovský Mikuláš zo dňa 23. 01. 2004 a zo dňa 27. 10. 2003 bolo voči navrhovateľovi vznesené obvinenie za trestný čin skrátenej dane a poistného, za trestný čin neodvedenia dane a poistného, za trestný čin pyliactva formou spolupáchateľstva, keď Okresný súd Liptovský Mikuláš rozsudkom sp. zn. 1T/12/2006 zo dňa 03. 11. 2009, v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 3To/38/2010, navrhovateľa spod obžaloby oslobodil a to v skutku 1, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný a v skutku 2, lebo prokurátor ustúpil od obžaloby. Okresný súd mal za preukázané, že navrhovateľ bol v trestnom konaní zastúpený obhajcom, ktorý mu vyúčtoval trovy právneho zastúpenia v celkovej výške 2.930,64 eur, ktoré navrhovateľ obhajcovi zaplatil, ako o tom svedčia listinné dôkazy založené v spise. Navrhovateľ sa v konaní domáhal náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, preto okresný súd skúmal ako prvé predpoklad vzniku zodpovednostného vzťahu existenciu nezákonného rozhodnutia. Týmto rozhodnutím bolo uznesenie o vedení trestného stíhania voči navrhovateľovi vzhľadom na neskorší výsledok trestného konania, kedy bol navrhovateľ spod obžaloby oslobodený. Náhrada škody zahŕňa aj náhradu trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní. V dôsledku nezákonného rozhodnutia vznikla navrhovateľovi škoda spočívajúca v trovách obhajoby. Okresný súd preto skúmal účelnosť a zákonnosť vynaloženia uvedených trov, pričom za úkony vykonané do 01. 01. 2005 postupoval v zmysle Vyhlášky MS SR č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb a po tomto dátume postupoval v zmysle Vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení účinnom k dátumu, kedy boli úkony právnej služby vykonané.

Odmena advokáta navrhovateľa v trestnom konaní pozostáva z tarifnej odmeny za tieto úkony právnej služby:

- prevzatie, príprava zastúpenia zo dňa 10. 11. 2003 (č. I. 18 vyšetrovacieho spisu) 1/7-ina výpočtového základu (ust. § 15 ods. 1 písm. b/, ust. § 16 ods. 1 písm. a/ Vyhlášky MS SR č. 163/2002 Z. z.) 1.830 Sk,
- sťažnosť proti uzneseniu zo dňa 11.11.2003 (č. I. 3 vyšetrovacieho spisu) 1.464 Sk,
- výsluch obvineného dňa 18. 11. 2003 (č. I. 27 vyšetrovacieho spisu) v čase od 15.25 hod. do 16.05 hod., 1/7-ina výpočtového základu 1.830 Sk,
- sťažnosť na postup vyšetrovateľa zo dňa 19. 12. 2005, predložená navrhovateľom v priebehu konania (prílohová obálka spisu na č. I. 58 spisu), 1/2-ica základnej sadzby tarifnej odmeny (ust. § 12 ods. 3 písm. a/, ust. § 14 ods. 2 písm. d/ Vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. v znení účinnom do 31. 12. 2005) 938 Sk,

- výsluch svedkov G. od 8.30 hod. do 9.00 hod. (č. I. 611a vyšetrovacieho spisu), výsluch svedka Q. od 12.40 hod. do 13.10 hod. (č. I. 606b vyšetrovacieho spisu), výsluch svedka R. od 13.35 hod. do 14.25 hod. (č. I. 597a vyšetrovacieho spisu) zo dňa 27. 01. 2006, spolu 2 x 1.092 Sk, t.j. 2.184 Sk (nakoľko v zmysle vyhlášky 655/2004 Z. z. a to ust. § 14 ods. 1 písm. c/ patrí advokátovi odmena za úkon právnej služby - účasť pri vyšetrovacích úkonoch, za každé začaté 2 hodiny, bez ohľadu na počet týchto za sebou nadväzujúcich úkonov vykonaných počas 2 hodín) a výsluch svedka Q., R. na seba bezprostredne časovo nadväzovali,

- režijný paušál 3 x 128 Sk za r. 2003 384 Sk, 1 x 150 Sk; režijný paušál za r. 2005 150 Sk, 2 x 164 Sk; režijný paušál za r. 2006 328 Sk,

- náhrada hotových výdavkov a to cestovné: Poprad - Liptovský Mikuláš dňa 18. 11. 2003, osobné motorové vozidlo Opel Vectra 2,2 DTi, ev.č. PP-606AV, 112 km x 5,40 Sk, pri priemernej spotrebe 6,3 l/100 km x 32,60 Sk x 112 km, náhrada za stratu času dve polhodiny po 534 Sk, z toho 50% = 951,40 Sk,

- náhrada hotových výdavkov a to cestovné: Poprad - Liptovský Mikuláš dňa 27. 01. 2006, osobné motorové vozidlo Opel Vectra 2,2 DTi, ev.č. PP-606AV, 112 km x 6,20 Sk, pri priemernej spotrebe 6,3 l/100 km x 39 Sk x 112 km, náhrada za stratu času dve polhodiny po 273 Sk, z toho 50% = 757,80 Sk (kópia Veľkého technického preukazu na č. I. 55 spisu),

- prevzatie zastúpenia zo dňa 12. 02. 2004 (č. I. 17 vyšetrovacieho spisu) 1.943 Sk,

- výsluch svedkov Y. od 9.15 hod. do 10.25 hod. (č. I. 53 vyšetrovacieho spisu), C. od 10.45 hod. do 11.45 hod. (č. I. 59 vyšetrovacieho spisu), I. od 12.10 hod. do 12.50 hod. (č. I. 56 vyšetrovacieho spisu), R. od 13.15 hod. do 13.50 hod. (č. I. 62 vyšetrovacieho spisu) dňa 12.10.2004, 3 x 1.943 Sk, spolu 5.829 Sk,

- výsluch obvineného zo dňa 15. 10. 2004 od 12.05 hod. do 14.30 hod. (č. I. 22 vyšetrovacieho spisu) 1.943 Sk (1/7-ina výpočtového základu),

- výsluch svedka X. dňa 02. 02. 2005 od 11.30 hod. do 12.30 hod. (č. I. 51 vyšetrovacieho spisu) 1.876 Sk,

- výsluch svedkyne C. dňa 18. 04. 2005 v Žiline od 10.10 hod. do 10.45 hod. (č. I. 47 vyšetrovacieho spisu) 1.876 Sk,

- výsluch svedka I. dňa 13. 07. 2005 v Žiline, od 11.00 hod. do 11.45 hod. (č. I. 71 spisu) 1.876 Sk,

- režijný paušál 5 x 136 Sk za r. 2004 680 Sk, režijný paušál 3 x 150 Sk za r. 2005 450 Sk,

- náhrada hotových výdavkov a to cestovné: Žilina - Poprad dňa 18. 04. 2005, osobné motorové vozidlo Opel Vectra 2,2 DTi, ev.č. PP-606AV, 290 km x 6,20 Sk, pri priemernej spotrebe 6,3 l/100 km x 33 Sk x 290 km, t.j. 603 Sk + náhrada za stratu času šesť polhodín po 250 Sk, spolu 3.901 Sk,

- náhrada hotových výdavkov a to cestovné: Žilina - Poprad dňa 13. 07. 2005, osobné motorové vozidlo Opel Vectra 2,2 DTi, ev. č. PP-606AV, 290 km x 6,20 Sk, pri priemernej spotrebe 6,3 l/100 km x 33 Sk x 290 km, t.j. 603 Sk + náhrada za stratu času šesť polhodín po 250 Sk, spolu 3.901 Sk,

- preštudovanie spisu, návrh na vykonanie dokazovania 01. 02. 2006 (č. I. 719 vyšetrovacieho spisu) 2.048 Sk,

- účasť na hlavnom pojednávaní dňa 13. 11. 2008 od 8.30 hod. do 11.47 hod. (č. I. 812 trestného spisu), 2 x 2.380 Sk,

- účasť na hlavnom pojednávaní dňa 14. 11. 2008 od 8.30 hod. do 13.50 hod. (č. I. 826 trestného spisu), 2.380 Sk,

- účasť na hlavnom pojednávaní dňa 18. 11. 2008 od 8.30 hod. do 15.20 hod. (č. I. 839 trestného spisu), 2.380 Sk,

- účasť na hlavnom pojednávaní dňa 19. 11. 2008 od 8.30 hod. do 11.20 hod. (č. I. 882 trestného spisu), 2.380 Sk,

- účasť na hlavnom pojednávaní dňa 17. 09. 2009 od 8.45 hod. do 9.45 hod. (č. I. 1009 trestného spisu), 86,93 eur,

- účasť na hlavnom pojednávaní dňa 29. 10. 2009 od 8.56 hod. do 15.05 hod. (č. I. 1035 trestného spisu), 86,93 eur,

- účasť na hlavnom pojednávaní dňa 30. 10. 2009 od 8.45 hod. do 12.15 hod. (č. I. 1044 trestného spisu), 86,93 eur,

- účasť na verejnom zasadnutí na Krajskom súde Žilina dňa 24. 02. 2011 od 9.00 hod. do 10.15 hod. (č. I. 1116 trestného spisu), 92,62 eur,

- 1 x režijný paušál po 164 Sk, 5 x režijný paušál po 190 Sk, 3 x režijný paušál po 6,95 eur, 1 x režijný paušál po 7,41 eur,

- náhrada hotových výdavkov a to cestovné: Poprad - Liptovský Mikuláš dňa 01. 02. 2006, osobné motorové vozidlo Opel Vectra 2,2 DTi, ev.č. PP-606AV, 120 km x 6,20 Sk, pri priemernej spotrebe 6,3 l/100 km x 39,25 Sk x 120 km, náhrada za stratu času tri hodiny po 273 Sk, spolu 61,73 eur,

- náhrada hotových výdavkov a to cestovné: Poprad - Liptovský Mikuláš dňa 13. 11. 2008, dňa 14. 11. 2008, dňa 18. 11. 2008, dňa 19. 11. 2008 osobné motorové vozidlo ALFA ROMEO, 1,9 JTD, ev.č.

PP-383BL, 120 km x 0,18 eur, pri priemernej spotrebe 7,1 l/100 km x 1,27 eur x 120 km, náhrada za stratu času jeden a pol hodiny po 10,52 eur, spolu 63,98 eur x 4 cesty, t.j. 255,92 eur,

- náhrada hotových výdavkov a to cestovné: Poprad - Liptovský Mikuláš dňa 17. 09. 2009, osobné motorové vozidlo ALFA ROMEO, 1,9 JTD, ev.č. PP-383BL, 120 km x 0,183 eur, pri priemernej spotrebe 7,1 l/100 km x 1,109 eur x 120 km, náhrada za stratu času jeden a pol hodiny po 11,59 eur, spolu 66,18 eur,

- náhrada hotových výdavkov a to cestovné: Poprad - Liptovský Mikuláš dňa 29. 10. 2009, dňa 30. 10. 2009, osobné motorové vozidlo ALFA ROMEO, 1,9 JTD, ev.č. PP-383BL, 120 km x 0,183 eur, pri priemernej spotrebe 7,1 l/100 km x 1,115 eur x 120 km, náhrada za stratu času tri pol hodiny po 11,59 eur, spolu 66,23 eur x 2 cesty, t.j. 132,46 eur,

- náhrada hotových výdavkov a to cestovné: Poprad - Žilina dňa 24. 02. 2011, osobné motorové vozidlo OPEL INSIGNIA, ev.č. PP-365CG, 290 km x 0,183 eur, pri priemernej spotrebe 11,6 l/100 km x 1,379 eur x 290 km, náhrada za stratu času šesť pol hodiny po 12,35 eur, spolu 173,56 eur, (kópie Veľkých technických preukazov na č.l. 51 - 56 spisu).

spolu vo výške 2.736,32 eur.

Okresný súd obhajcovi navrhovateľa nepriznal odmenu za tento úkon právnej služby:

- účasť na hlavnom pojednávaní dňa 02. 06. 2008, nakoľko toto bolo zrušené z dôvodu PN zákonného sudcu (č. l. 755 trestného spisu),

- náhrada hotových výdavkov a to cestovné a náhradu za stratu času.

Okresný súd obhajcovi navrhovateľa krátil odmenu za úkon právnej služby:

- výsluch svedkov Čenku, Hapču a priznal, z dôvodu vyššie uvedeného, odmenu len za jeden úkon právnej služby, keďže sa jedná o úkony, ktoré na seba bezprostredne časovo nadväzovali, v zmysle vtedy účinnej právnej úpravy,

- sťažnosť na postup vyšetrovateľa a priznal odmenu vo výške 1/2-ice.

Okresný súd mal za preukázané aj splnenie podmienky pre uplatnenie nároku na náhradu škody na súde. Predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody s príslušným orgánom písomnou žiadosťou, si navrhovateľ splnil listom zo dňa 25. 11. 2011. Súd navrhovateľovi priznal uplatnené úroky z omeškania odo dňa nasledujúceho po výzve na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a preto navrhovateľovi priznal zákonné úroky z omeškania vo výške 9% ročne od 26. 11. 2011 z priznanej sumy. Vo zvyšnej časti žalobu ako nedôvodnú zamietol a v časti čo do zaplatenia 10.000 eur s príslušenstvom, v ktorej časti zobrať navrhovateľ svoj návrh späť, konanie, podľa ust. § 96 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“), zastavil.

O trovách konania si okresný súd vyhradil rozhodnúť podľa ust. § 151 ods. 3 O. s. p. samostatným uznesením v lehote do tridsiatich dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej...“.

Proti vyššie uvedenému rozsudku podal odporca odvolanie, na základe ktorého odvolací súd žiadal, aby napadnutý rozsudok okresného súdu zmenil a návrh navrhovateľa v celom rozsahu zamietol alternatívne rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Prvostupňovému súdu vytýkal nesprávne právne posúdenie veci ako aj to, že napadnuté rozhodnutie nespĺňa náležitosti zákonného rozhodnutia.

V ďalších podrobnostiach uviedol, že základným predpokladom pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v zmysle ustanovení zákona č. 58/1969 Zb. je kumulatívne splnenie troch podmienok, a to existencia nezákonného rozhodnutia resp. nesprávneho úradného postupu, vznik škody, a príčinná súvislosť medzi spôsobenou škodou a pochybením orgánu verejnej moci. Ak čo len jedna z uvedených podmienok nie je splnená, základ nároku nie je daný a súd nemôže uplatnený nárok priznať. Okresný súd nesprávne posúdil kumulatívne splnenie zákonných podmienok zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci.

V zmysle § 4 ods. 1 zák. č. 58/1969 Zb. podmienkou uplatnenia nároku na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím orgánu verejnej moci je zrušenie tohto právoplatného rozhodnutia príslušným orgánom pre jeho nezákonnosť, pričom rozhodnutím príslušného orgánu je súd rozhodujúci o náhrade škody viazaný. Rozhodnutie označované súdom ako nezákonné pritom nebolo zrušené, a to ani ako neprávoplatné.

Ani z návrhu, ako ani z vykonaného dokazovania nie je preukázané, že by akýkoľvek orgán činný v trestnom konaní nedovoleným spôsobom zasiahol do práv navrhovateľa. Pokiaľ tieto orgány vykonávali dôvodné procesné úkony predpokladané (dovolené) právnym poriadkom, pričom neprekročili zákonom stanovené medze, nie je možné hovoriť o nesprávnom postupe týchto orgánov, ani o nezákonnosti vydaného uznesenia o vznesení obvinenia. Postup orgánov činných v trestnom konaní v prípravnom konaní nie je rozhodnutím o vine obvineného, táto sa práve až v priebehu trestného konania dokazuje, resp. preveruje. Preto s konečnou platnosťou o vine a treste spravidla rozhoduje až súd, pokiaľ už

orgány činné v trestnom konaní nezastavia trestné stíhanie. Hoci súd v odôvodnení svojho rozhodnutia poukazuje na to, že v prípadoch oslobodenia obvineného spod obžaloby sa uznesenie o vznesení obvinenia považuje za nezákonné rozhodnutie v zmysle zákona č. 58/1968 Zb., odporca je toho názoru, že pre preukázanie existencie nezákonného rozhodnutia nestačí iba uvedené konštatovanie bez ďalšieho odôvodnenia, nakoľko závery judikatúry nie je možné uplatniť paušálne v každej veci. Aj podľa názoru Ústavného súdu ČR nie je možné každé uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré nevyústi v právoplatný odsudzujúci rozsudok paušálne považovať za nezákonné „... v každej trestnej veci je na mieste v každej fáze trestného konania bedlivo a pozorne zvažovať, ako sa ten-ktorý prípad vo svojej aktuálnej, najmä však dôkaznej situácii vyvíja, pozorne sledovať aktuálny stav vykonávaných dôkazov, a s tým spojené hodnotenie situácie reflektovať v ďalšom procesnom postup...“ (napr. rozhodnutia ÚS ČR, sp. zn. III ÚS165/02,1ÚS 3026/07,1. ÚS 1869/09). Pokiaľ za ďalšie okresný súd svoje závery o existencii nezákonného rozhodnutia pri oslobodení spod obžaloby opiera o rozsudky NS SR ale aj NS ČR, odporca namietol, že akceptovať judikatúru znamená akceptovať ju ako celok, teda aj s názormi, ktoré nemusia pre rozhodnutie v danej veci vyhovovať, ale súd sa musí s nimi logicky a presvedčivo vysporiadať podľa ustanovenia § 157 ods. 2 OSP, pretože skutočnosť, že súd bez vysvetlenia opomenul pre účastníka konania priaznivú judikatúru (vyššie citovanú), sama osebe významne oslabuje presvedčivosť písomného vyhotovenia jeho rozsudku, taktiež ide o jav, ktorý oslabuje predvídateľnosť súdneho rozhodovania a preto ju nemožno tolerovať.

S ohľadom na uvedené okresný súd nesprávne právne a skutkovo posúdil správnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní a otázku nezákonnosti obvinenia navrhovateľa.

predmetnej veci orgány činné v trestnom konaní postupovali v súlade so zákonom, reagovali na dôkaznú situáciu a v takomto prípade nie je možné považovať uznesenie o vznesení obvinenia za nezákonné rozhodnutie.

V danom prípade zároveň absentuje aj existencia príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím - uznesením o vznesení obvinenia a vznikom škody, ktorá má spočívať v úhrade trov právneho zastúpenia. Samotná skutočnosť, že navrhovateľ vynaložil finančné prostriedky na svoju obhajobu, neznamená, že ich náhradu si môže automaticky dôvodne uplatňovať ako škodu. Keďže v tomto prípade nešlo o prípad nutnej obhajoby, nebolo nevyhnutné, aby navrhovateľ vynakladal prostriedky na svoju obhajobu. Bolo teda jeho slobodným rozhodnutím nechať sa zastupovať a takýmto spôsobom naložiť so svojím majetkom. Pri skúmaní existencie škody je potrebné posúdiť navrhovateľom vynaložené finančné prostriedky tak z hľadiska nutnosti ako aj účelnosti.

V tomto smere odvolateľ poukázal na judikatúru v danej oblasti:

„V prípade nutnej obhajoby sú jednotlivé úkony vykonané obhajcom na účelnú ochranu obvineného podmienené úkonmi a rozhodnutiami orgánu činného v trestnom konaní, ktorými sa konanie realizuje. Nezákonné rozhodnutie orgánu činného v trestnom konaní môže vyvolať zo strany obhajoby procesné úkony smerujúce k odstráneniu nežiaducich právnych dôsledkov pre obvineného, ktoré by v prípade správneho rozhodnutia neboli potrebné. Nezákonné rozhodnutie takto môže byť samo príčinou vzniku trov za úkon obhajoby v záujme obvineného. Náklady vynaložené na takéto úkony obhajoby sú potom v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím, lebo boli ním vyvolané, a za škodu takto vzniknutú zodpovedá štát podľa ustanovenia § i ods. i zákona č. 58/1969 Sb.“ (vid'. rozhodnutie NS 1Cz/41/90).

„Ak v súvislosti s rozhodnutím orgánu činného v trestnom konaní, ktoré nie je v súlade so zákonom, fyzická osoba vynaložila náklady na trovy nutnej obhajoby, smerujúce k odstráneniu nežiaducich právnych dôsledkov na obvineného (žalobcu), štát zodpovedá za takto vzniknutú škodu podľa ustanovenia § 1 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb., a to bez ohľadu na skutočnosť, či v trestnom konaní bol obvinenému obhajca ustanovený alebo či si ho zvolil sám (§ 38 ods. 1 Tr. por.)“ (NS 1Cdo 53/93)-

Je zrejmé, že nakoľko nešlo o prípad nutnej obhajoby, nie je možné posúdiť výdavky navrhovateľa na obhajobu ako nevyhnutné. Judikatúra, ktorá extenzívnym spôsobom v niektorých prípadoch odvodila nezákonnosť obvinenia v prípade následného zastavenia trestného stíhania, odvodila nárok na náhradu trov obhajoby výslovne iba v prípadoch nutnej obhajoby.

Za ďalšie z ustanovení Trestného poriadku č. 141/1961 Zb. (§ 2 ods. 10, § 164 ods. 3, § 201 ods. 4) vyplýva, že orgány činné v trestnom konaní vyhodnocujú a vyhľadávajú dôkazy a okolnosti v prospech i neprospech obvineného. Postup orgánov činných v trestnom konaní, pokiaľ tieto nezastavia už v prípravnom konaní trestné stíhanie, je v ďalšom priebehu trestného konania preskúmaný a verifikovaný súdom a prípadné pochybenia orgánov činných v trestnom konaní tak sú odstrániteľné v štádiu súdneho konania. Voľbu obhajcu v prípade nepovinnnej obhajoby je preto možné chápať len ako formu rozšírenej ochrany práv a záujmov obvinenej osoby, je len realizáciou práva a nie nevyhnutným

dôsledkom vznesenia obvinenia. Voľbu obhajcu a úhradu odmeny obhajcu nie je preto možné hodnotiť ako nevyhnutné, pričom vykonané úkony právnej služby pritom nie je možné hodnotiť ani ako účelné, a teda ani v priamej príčinnej súvislosti so vznesením obvinenia.

Podľa ustálenej súdnej praxe príčinná súvislosť ako ďalší predpoklad vzniku zodpovednosti za škodu je priama väzba javov (objektívnych súvislostí), v rámci ktorého jeden jav (príčina) vyvoláva druhý jav (následok). V postupnom slede javov je každá príčina niečím vyvolaná (sama je následkom niečoho) a každý ňou spôsobený následok sa stáva príčinou ďalšieho javu. Zodpovednosť však nemožno robiť závislou na neobmedzenej kauzalite. Atribútom príčinnej súvislosti je totiž „priamosť“ pôsobenia príčiny na následok, pri ktorej príčina priamo (bezprostredne) predchádza následku a vyvoláva ho. Vzťah príčiny a následku musí byť preto priamy, bezprostredný, neprerušovaný; nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Vychádzajúc zo základnej charakteristiky príčinnej súvislosti ako priameho a bezprostredného vzťahu príčiny a následku nemožno tvrdiť, že žalobcovi vznikla škoda postupom orgánov štátu v trestnom konaní. V prípade naplnenia iných predpokladov zodpovednosti za škodu by mohla byť príčinná súvislosť iba nepriama a sprostredkovaná, keďže trovy obhajoby vznikli predovšetkým ako dôsledok vôle žalobcu zvoliť si na obranu svojich záujmov advokáta. Avšak ak by sa aj v danej veci preukázalo, že základ nároku je daný, súd v napadnutej časti rozsudku nesprávne odvodil dátum splatnosti pohľadávky na náhradu škody od dátumu jeho uplatnenia formou žiadosti o predbežné prerokovanie nároku v zmysle zákona č. 58/1969 Zb. u odporcu, keď navrhovateľovi priznal úrok z omeškania vo výške 9% ročne z priznanej istiny 2-736,32 EUR odo dňa 26.11.2011 až do zaplatenia. Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia v tomto smere len konštatuje, že „navrhovateľovi priznal uplatnené úroky z omeškania odo dňa nasledujúceho po výzve navrhovateľa na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a preto navrhovateľovi priznal zákonné úroky z omeškania vo výške 9% ročne od 26.11.2011 zo súdom priznanej sumy“. Ak by aj odvolací súd pripustil výklad súdu prvého stupňa a odvodzoval splatnosť pohľadávky od predbežného prerokovania nároku na náhradu škody, nevznikol by žalobcovi nárok na náhradu škody odo dňa 26. 11. 2011, ale až uplynutím 6 mesačnej zákonnej lehoty, počas ktorej zákon odporcovi dáva priestor na posúdenie dôvodnosti uplatneného nároku a jeho prípadné dobrovoľné uspokojenie. Až uplynutím tejto lehoty, by navrhovateľovi teoreticky mohol vzniknúť nárok na zaplatenie úroku z omeškania, t.j. v danom prípade dňa 26. 05. 2012. Aj tento názor však považuje odporca za prekonaný súdnou praxou a má za to, že až právoplatné rozhodnutie súdu osvedčuje danosť pohľadávky poškodeného na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci a odporca sa preto nemôže dostať do omeškania splnením splatnej pohľadávky navrhovateľa skôr, ako uplynie rozsudkom stanovená lehota na plnenie. V tomto smere poukázal na rozhodnutie NS SR sp. zn. 7 MCdo 16/2011 zo dňa 27. 09. 2012: „Splatnosť pohľadávky z titulu náhrady škody tak nastane až rozhodnutím súdu vo veci samej“ (viď Zborník TV, str. 423, Najvyšší súd SR sp.zn. 4 Cz 110/84Z016. apríla 1985, tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo 199/2005). Okresný súd vo svojom rozhodnutí žiadnym spôsobom neodôvodnil ani neozrejmil, akým spôsobom dospel k záveru, že splatnosť pohľadávky žalobcu nastala dňa 26. 11. 2011, a že práve od tohto dátumu je odporca v omeškaní. V časti odôvodňujúcej priznanie nároku na úhradu úroku z omeškania je preto rozsudok okresného súdu nepreskúmateľný, nespĺňajúci náležitosti rozhodnutia podľa § 157 ods. 2 O. s. p. . Z citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že v odôvodnení rozsudku má súd jednoznačným a účastníkom zrozumiteľným spôsobom vysvetliť dôvody, pre ktoré rozhodol tak ako je uvedené vo výroku rozhodnutia. Povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorej porušením sa účastníkovi konania okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom odníma aj možnosť náležité skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak súd pri odôvodňovaní rozsudku nepostupuje spôsobom, ktorý záväzne určuje § 157 ods. 2, dochádza nielen k tomu, že rozsudok je nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov alebo pre ich nezrozumiteľnosť (dôvod na zrušenie v odvolacom konaní), ale aj k tomu, že základné právo na súdnu ochranu nie je naplnené reálnym obsahom napr. nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. II. ÚS 6/00, z 13. marca 2003, podľa ktorého treba za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Podľa názoru odporcu súd tým, že svoje rozhodnutie náležité neodôvodnil, porušil právo odporcu na spravodlivé súdne konanie.

Napadnutý rozsudok okresného súdu je nepreskúmateľný v časti konštatovania existencie nezákonného rozhodnutia (pre nevysporiadanie sa s judikatúrou priaznivou pre odpocú), v časti existencie škody (hoci judikatúra priznáva nárok len za trovy nutnej obhajoby) a v časti priznania úroku z omeškania náhrady trov konania (nedostatočné odôvodnenie dátumu, od ktorého súd určil omeškanie odporcu).

Navrhovateľ vo svojom vyjadrení zo dňa 07. 12. 2012 prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu odvolací súd žiadal, aby napadnutý rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil, stotožňujúc sa s jeho dôvodmi.

V ďalších podrobnostiach uviedol, že v prípade posudzovania zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesenia obvinenia za situácie, že obžalovaný bol oslobodený spod obžaloby, má rovnaké dôsledky, ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesenie obvinenia pre nezákonnosť. Právoplatnosťou rozhodnutia o oslobodení spod obžaloby sa trestné konanie končí, to znamená, zanikajú účinky rozhodnutia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia a podozrenie zo spáchania trestného činu sa nepotvrdilo a vyšla tak najavo nezákonnosť rozhodnutia o začatí trestného stíhania o vznesení obvinenia. Za takejto situácie sa nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. (viď. rozhodnutie NS SR v identickej právnej veci sp. zn. 4Cdo 183/2009). Pokiaľ odvolateľ namietal, že v prejednávanej veci nešlo o prípad nutnej obhajoby a preto nie je možné posúdiť výdavky navrhovateľa na obhajobu ako nevyhnutné navrhovateľ poukázal na čl. 50 ods. 3 Ústavy SR a čl. 40 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd ako aj čl. 6 ods. 3 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a Trestného poriadku, v zmysle ktorých ustanovení každý má právo zvoliť si obhajcu. Aj z uvedeného dôvodu je odvolanie odporcu nedôvodné a účelové.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.), po zistení, že odvolanie podal včas účastník konania (§ 204 ods. 1, § 201 O. s. p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 201 O. s. p.), pričom podanie opravného prostriedku nie je vylúčené podľa § 202 O. s. p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2, § 156 ods. 3 O. s. p.), preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O. s. p.) a rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým zaviazal odporcu zaplatiť navrhovateľovi sumu 2.736,32 v lehote do 15 dní od právoplatnosti rozsudku ako vecne správny podľa § 219 ods. 1,2 O. s. p. potvrdil a vo výroku, ktorým zaviazal odporcu zaplatiť navrhovateľovi 9,25 % úrok z omeškania ročne zo sumy 2.736,32 eur od 26. 11. 2011 do zaplataenia zrušil a vec mu v tomto rozsahu vrátil na ďalšie konanie, a to z nasledovných dôvodov:

Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že navrhovateľ sa podaným návrhom domáhal, aby súd zaviazal odporcu zaplatiť mu sumu 2.930,64 eur titulom náhrady škody za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím spolu s 9 % ročným úrokom z omeškania od 26. 11. 2011 do zaplataenia a nemajetkovú ujmu vo výške 10.000 eur, v ktorej časti v priebehu konania zoberal svoj návrh späť.

Vzhľadom k tomu, že rozhodujúcim momentom pre posúdenie právneho režimu navrhovateľom uplatneného práva je okamih vznesenia obvinenia voči nemu, k čomu došlo za účinnosti zák. č. 58/1969 Zb., prvostupňový súd správne v prejednávanej veci postupoval podľa tohto právneho predpisu.

Z obsahu spisového materiálu (listov navrhovateľa o uplatnení si nároku a odpovedi na ne) vyplýva, že okresný súd správne ustáli aj otázku pasívnej legitímácie odporcu a zastupujúceho orgánu štátu, ktorým je Ministerstvo spravodlivosti SR.

Podľa § 219 ods. 1 O. s. p., odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 O. s. p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd preskúmaním napadnutého rozsudku, prislúchajúceho spisového materiálu a vyhodnotením toho čo uviedol v rámci odvolacieho konania tak odvolateľ, ako aj v písomnom vyjadrení navrhovateľ konštatuje, že prvostupňový súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci, vykonal dokazovanie, ktoré vyhodnotil v súlade s ust. § 132 O. s. p. a dospel k skutkovým a právnym záverom, s ktorými sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil, a preto s poukazom na citované ust. § 219 ods. 2 O. s. p., keďže sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia vo veci samej, obmedzuje sa len na skonštatovanie správnosti jeho dôvodov.

Odvolací súd nezistil žiaden dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem a súvisiacej judikatúry obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku. Na doplnenie uvádza, že nárok na náhradu škody

spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré sa neskončilo právoplatným odsúdením, je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom účinného do 30. 06. 2004.

K otázke zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím bolo publikované aj uznesenie Najvyššieho súdu sp. zn. 4M-Cdo/15/2009 pod č. 57 zo súdnej praxe. V zmysle citovaného rozhodnutia, „...pri posudzovaní nároku na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o začatí trestného stíhania o vznesení obvinenia, zastavenie trestného stíhania, ak k takémuto rozhodnutiu došlo preto, že sa naplnili predpoklady o spáchaní trestného činu obvinením, má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania o vznesení obvinenia pre nezákonnosť (§ 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov). Právoplatnosťou rozhodnutia o zastavení trestného stíhania sa trestné konanie končí a zanikajú účinky rozhodnutia o začatí trestného stíhania o vznesení obvinenia.

Filozofia uvedeného rozhodnutia vyplýva z toho, že doterajšia súdna judikatúra dôvodila, že zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym, či nezákonným zásahom štátu proti občanovi (fyzickej osobe), bola odčinená a dospela k záveru, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Z uvedeného vyplýva, že rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania. Tieto závery prijaté súdnou judikatúrou v čase platnosti zákona č. 58/1969 Zb. sú napriek zmene právnej úpravy stále použiteľné.

V dôvodoch svojho rozhodnutia Najvyšší súd SR ďalej uviedol aj to, že základným predpokladom zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím v zmysle ust. § 6 ods. 1 veta prvá citovaného zákona je zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, ktorým bola spôsobená škoda, a to pre jeho nezákonnosť príslušným orgánom. Pre správnu interpretáciu tohto ustanovenia však nestačí vychádzať len z jeho jazykového znenia, teda z doslovného gramatického výkladu, ale je nevyhnutné uplatniť výklad systematiky a teleologicky. Z hľadiska teleologického výkladu vychádzajúceho zo zmyslu a účelu právneho predpisu, ktorým je v prípade uvedeného zákona ochrana základného práva na náhradu škody spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom v zmysle čl. 46 ods. 3 Ústavy SR, nemožno lipnúť na formálnom zrušení (zmene) tvrdeného nezákonného rozhodnutia, ale splnenie tejto podmienky treba vykladať extenzívne. Za ústavne konformný treba preto považovať výklad, podľa ktorého v prípade posudzovania zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, zastavenie trestného stíhania, ak k takémuto rozhodnutiu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvinením, má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť. Právoplatnosťou rozhodnutia o zastavení trestného stíhania sa trestné konanie končí, to znamená, že zanikajú účinky rozhodnutia o začatí trestného stíhania o vznesení obvinenie. Zastavenie trestného stíhania znamená, že výsledky trestného (prípravného) konania ukazujú, že nejde o trestný čin. Zároveň znamená, že podozrenie zo spáchania trestného činu sa nepotvrdilo a vyšla tak najavo nezákonnosť rozhodnutia o začatí trestného stíhania o vznesení obvinenia.

Ústavno-právny základ nároku jednotlivca na náhradu škody v prípade trestného stíhania, ktoré bolo zastavené treba hľadať nielen v ustanovení čl. 46 ods. 3 Ústavy SR, ale vo všeobecnej rovine, predovšetkým v čl. 1 ods. 1 tohto základného zákona, teda v princípoch materiálneho právneho štátu. Ak má byť štát skutočne považovaný za materiálny právny štát, musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktorým priamo zasiahli do základných práv jednotlivca. Nemožno totiž prehliadať, že štát nemá slobodnú vôľu, ale je povinný striktno dodržiavať právo v jeho ideálnej (škodu nepôsobiacej) interpretácii. Na jednej strane je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní vyšetrovať a stíhať trestnú činnosť, na druhej strane sa štát nemôže zbaviť zodpovednosti za postup týchto orgánov, ak sa ich postup ukáže ako mylný, zasahujúci do základných práv. V takejto situácii nie je rozhodné, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo“.

Odvolací súd tiež poukazuje na rozhodnutie NS SR sp. zn. 3 Cdo 194/2010 zo dňa 30. marca 2011, z ktorého uvádza:

„V súlade s ustálenou súdnou praxou zodpovedá štát aj za škodu spôsobenú začatím (vedením) trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsudzujúcim rozhodnutím trestného súdu. Táto zásada bola vyjadrená už vo viacerých skorších rozhodnutiach, ktoré sa týkali náhrady škody spôsobenej štátnym orgánom v zmysle zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (ďalej len „zákon č. 58/1969 Zb.“). Rozhodovanie súdov podľa tohto zákona sa ustálilo medziiným na názore, že ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené, alebo ten, kto bol oslobodený spod obžaloby, má podľa § 1 až § 4 zákona č. 58/1969 Zb. zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia (R 35/1991). Na to nadviazal záver, že ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené, alebo ten, kto bol spod obžaloby oslobodený, má pri splnení ďalších zákonných predpokladov, podľa § 1 až § 4 zákona č. 58/1969 Zb. zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia. Takéto právo má aj vtedy, ak v súvislosti s rozhodnutím orgánu činného v trestnom konaní, ktoré nie je v súlade so zákonom, vynaložil náklady na trovy nutnej obhajoby (viď bližšie R 70/1994). Na podstate týchto právnych záverov, ku ktorým sa dospelo vo vzťahu k prípadom škôd vzniknutých za účinnosti zákona č. 58/1969 Zb., zotrúva súdna prax aj po prijatí zákona č. 514/2003 Z. z....“

S poukazom na uvedené odvolací súd konštatuje, že prvostupňový súd sa náležitým a presvedčivým spôsobom vypořiadal so všetkými skutočnosťami uvádzanými odvolateľom týkajúcimi sa veci samej a jeho rozhodnutie v tomto smere spĺňa všetky požiadavky kladené na zákonné rozhodnutie podľa § 157 ods. 2 O. s. p. Platí to aj vo vzťahu k namietanej nepreskúmateľnosti, čo sa týka konštatovanie existencie nezákonného rozhodnutia a škody.

Pokiaľ odvolateľ namietal, že v prejednávanej veci nešlo o prípad nutnej obhajoby a preto nie je možné posúdiť výdavky navrhovateľa na obhajobu ako nevyhnutné aj odvolací súd zhodne s navrhovateľom poukazuje na čl. 50 ods. 3 Ústavy SR a čl. 40 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd ako aj čl. 6 ods. 3 písm. c/ Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a Trestného poriadku, v zmysle ktorých ustanovení každý má právo zvoliť si obhajcu.

Napokon je potrebné poukázať i na to, že rovnako ako v preskúmvanej veci odvolací súd rozhodlo aj v ďalších dvoch prípadoch založených na obdobnom skutkovom a právnom základe (sp. zn. 8Co/295/2012, sp. zn. 8Co/195/2012) a rozhodnutie odvolacieho súdu tak zodpovedá aj požadovanému princípu predvídateľnosti súdnych rozhodnutí.

Vo výroku, ktorým okresný súd zaviazal odporcu zaplatiť navrhovateľovi 9,25 % úrok z omeškania ročne zo sumy 2.736,32 eur od 26. 11. 2011 do zaplatenia odvolací súd napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu v tomto rozsahu vrátil na ďalšie konanie. V prípade tohto preskúmvaného výroku mal odvolací súd za to, že odvolanie odporcu je dôvodné. Okresný súd navrhovateľovi priznal uplatnené úroky z omeškania odo dňa nasledujúceho po výzve na predbežné prerokovanie nároku bez toho, aby sa v dôvodoch svojho rozhodnutie zoberal špecifickými námietkami odporcu, ktoré vzniesol ešte počas konania a v zmysle ktorých „až právoplatné rozhodnutie súdu osvedčuje danosť pohľadávky poškodeného na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci a odporca sa preto nemôže dostať do omeškania splnením splatnej pohľadávky navrhovateľa skôr, ako uplynie rozsudkom stanovená lehota na plnenie“. Z dôvodu nedostatočného odôvodnenia dátumu od ktorého prvostupňový súd určil omeškanie odporcu odvolací súd napadnutý rozsudok vo výroku ktorým bol zaviazaný odporca k zaplateniu príslušenstva žalovanej sumy zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Výroky, ktorými súd konanie o zaplatenie 10.000 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne od 26. 11. 2011 do zaplatenia zastavil, vo zvyšnej časti návrh navrhovateľa zamietol zostávajú nedotknuté, keďže neboli napadnuté odvolaním.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v zmysle ust. § 224 ods. 4 O. s. p. Podľa tohto ustanovenia totiž, ak odvolací súd rozhoduje o odvolaní proti rozhodnutiu vo veci samej, ktorým nebolo rozhodnuté o trovách konania z dôvodu postupu podľa § 151 ods. 3 O. s. p., o trovách odvolacieho konania rozhodne súd prvého stupňa.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.